

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

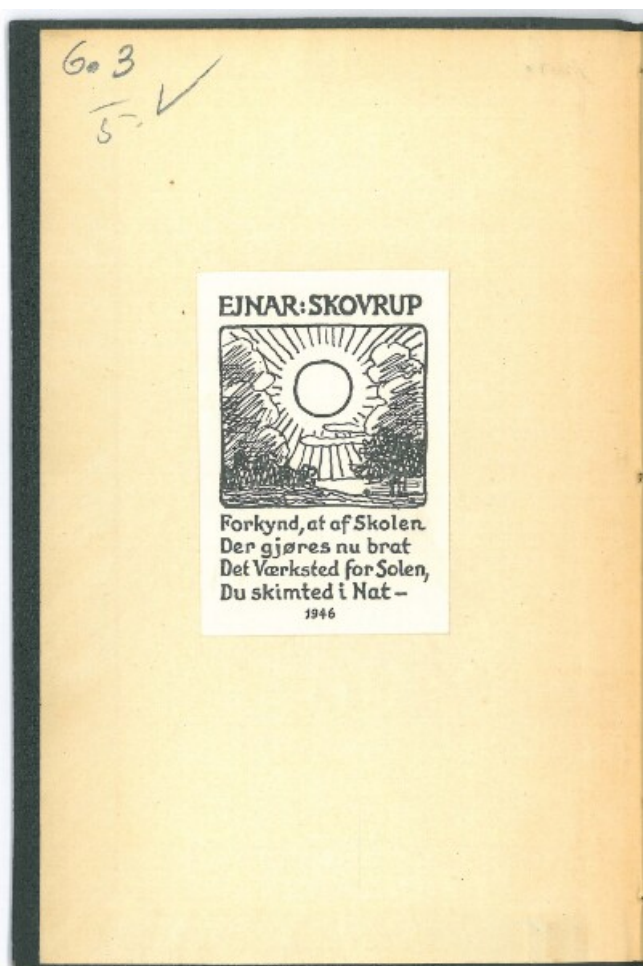
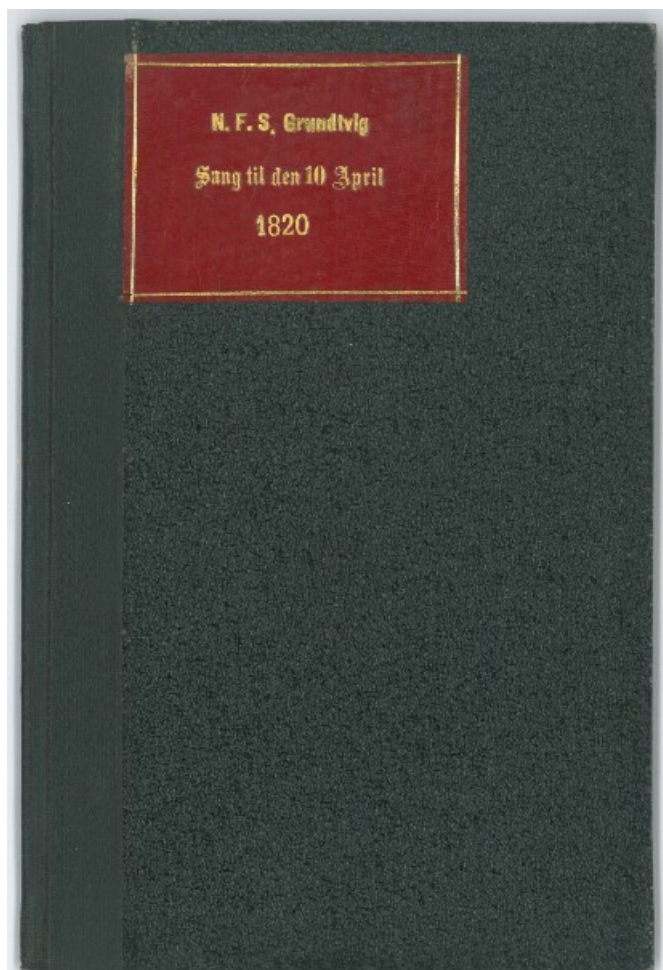
Titel: Langt høiere Bjerge saa vide paa Jord

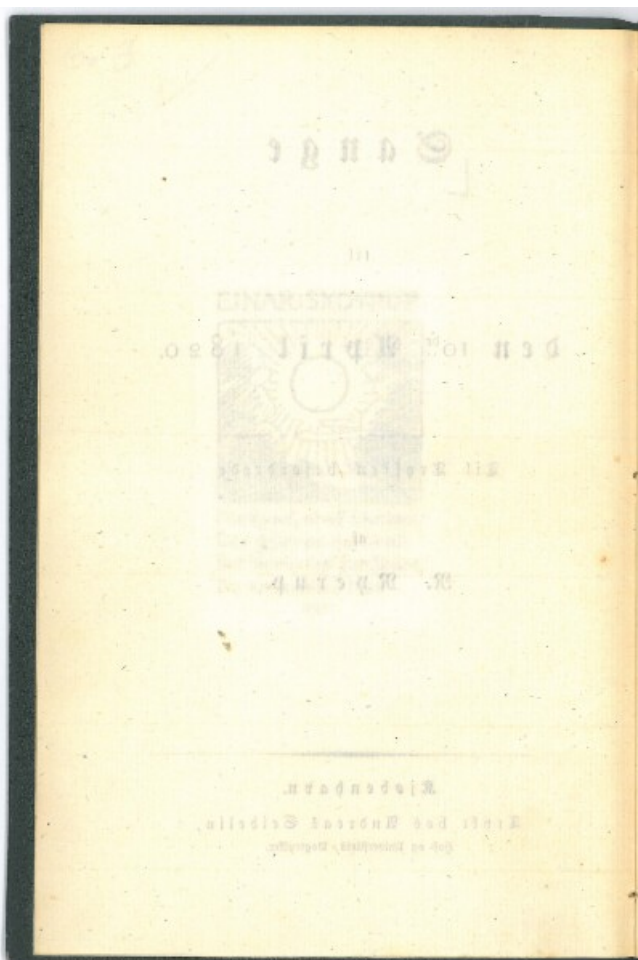
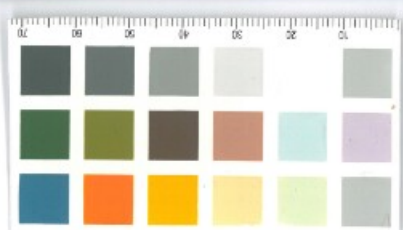
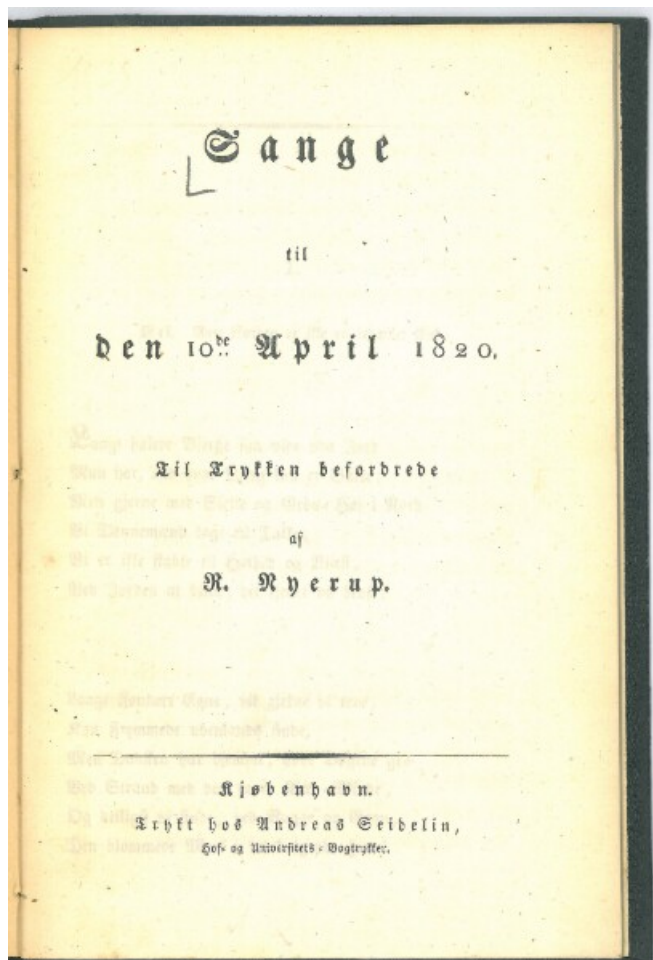
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Langt høiere Bjerge saa vide paa Jord", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1820_351-txt-root/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

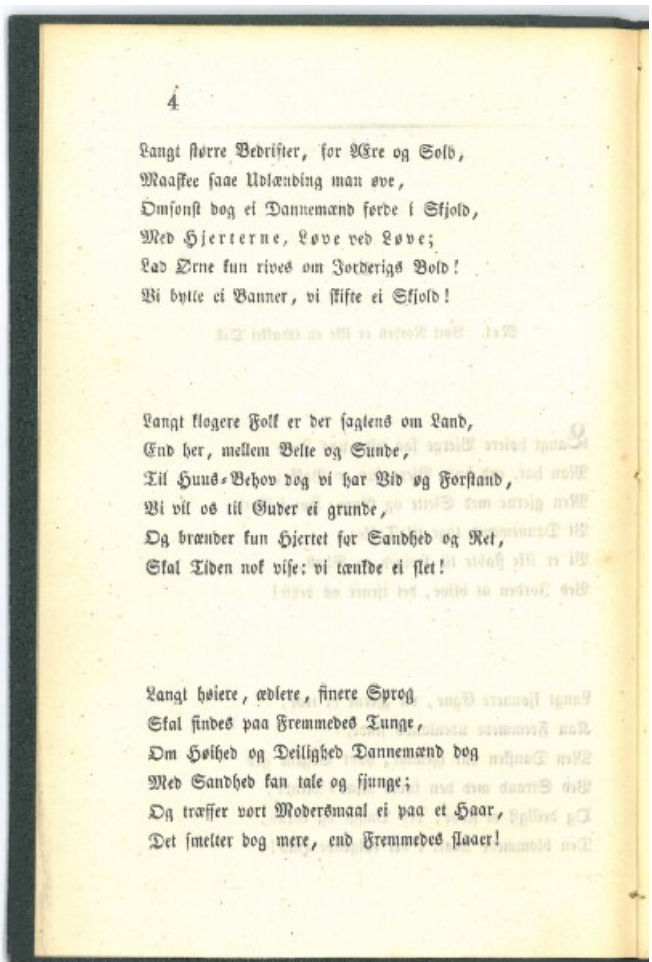
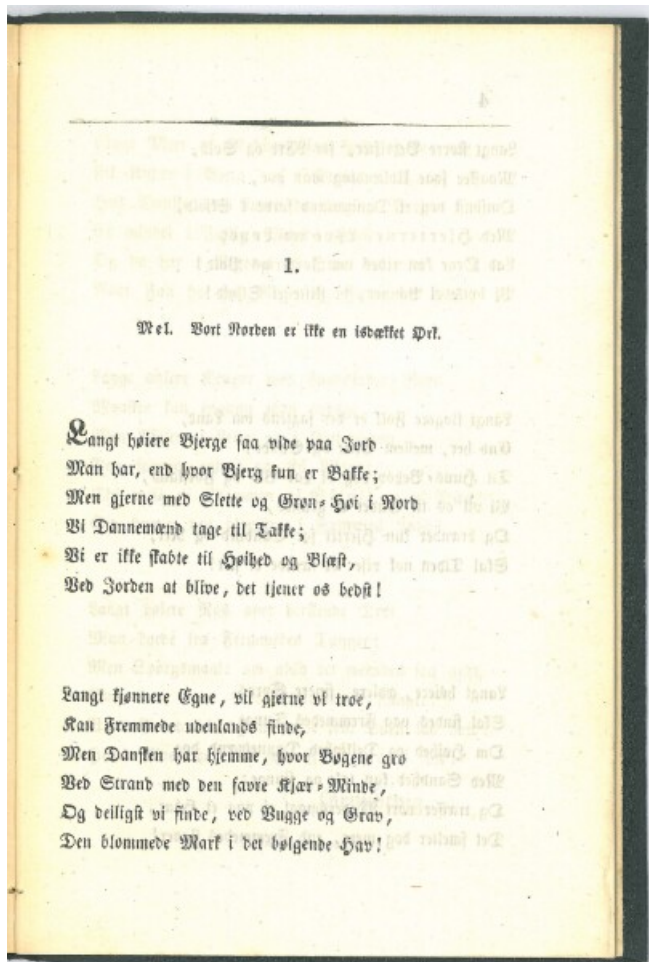
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

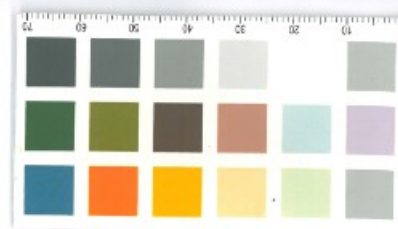
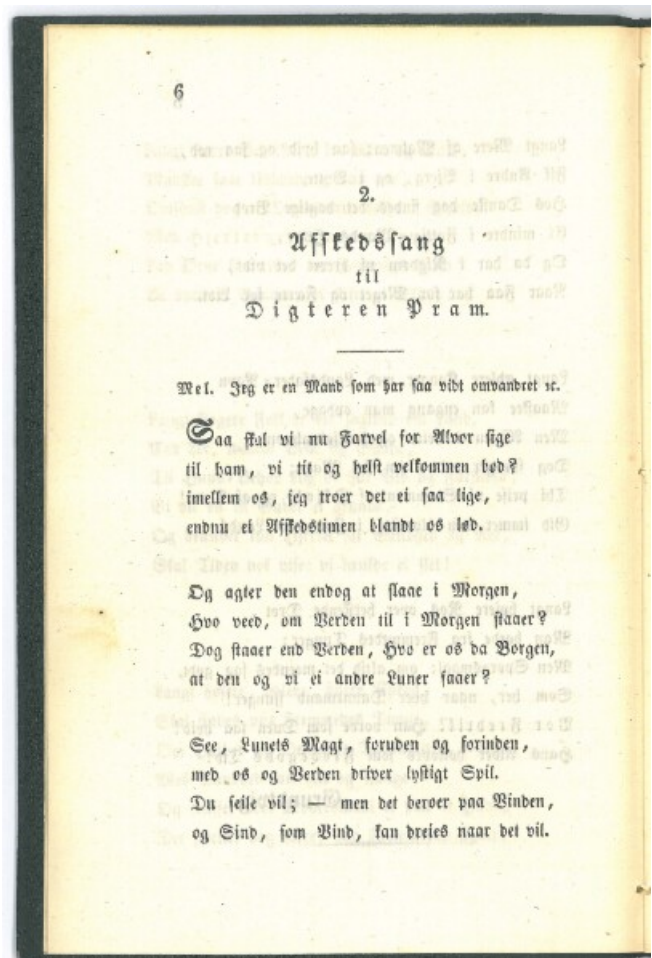
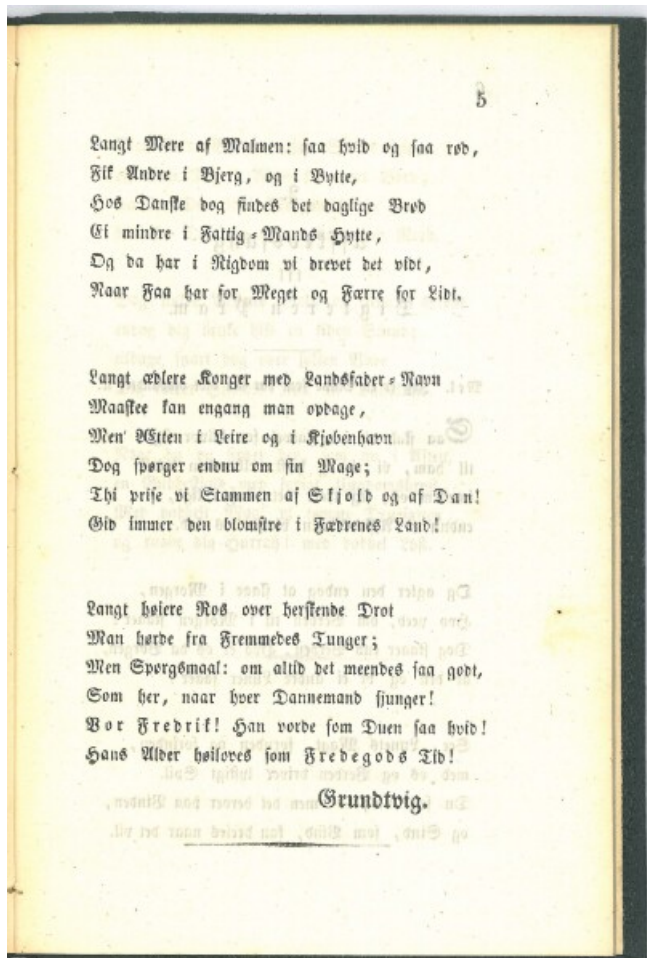
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

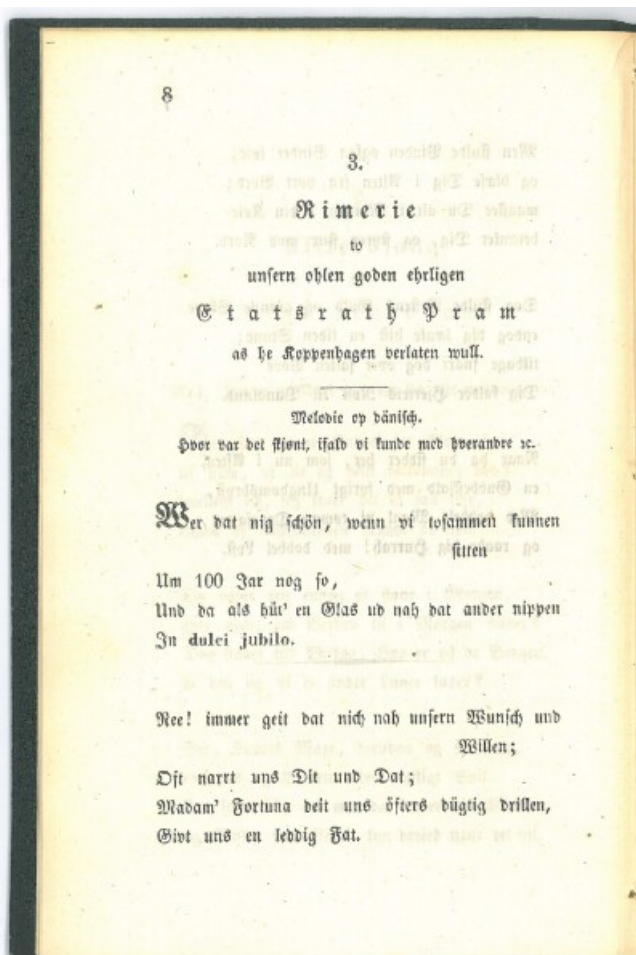
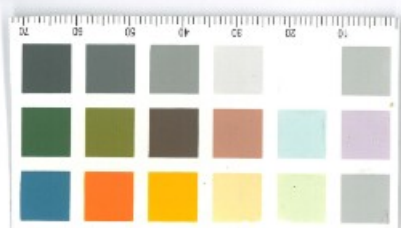
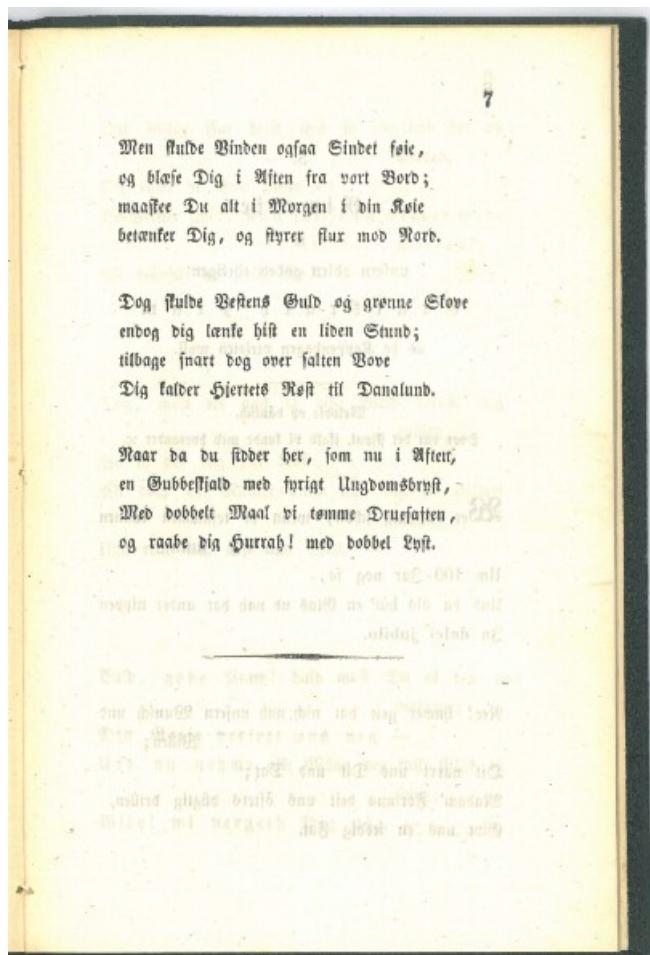
[Læs CC0-erklæringen](#)

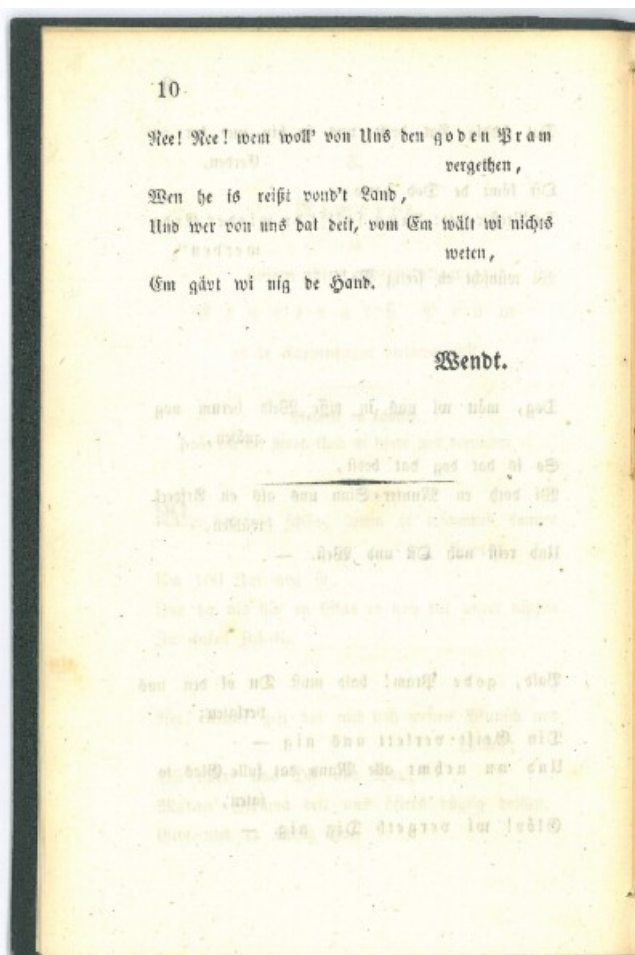
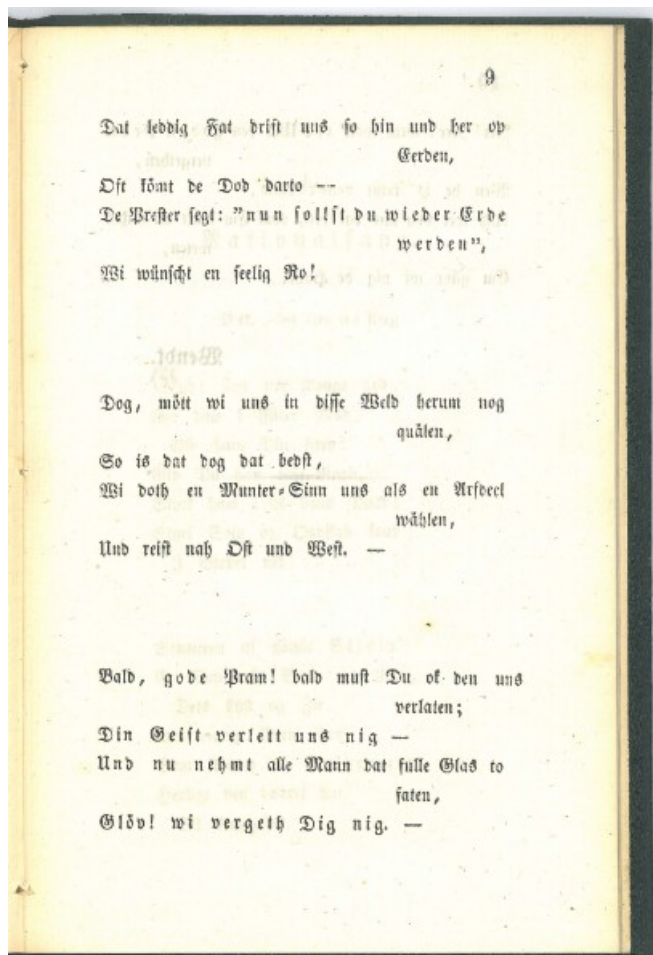

4.

Nationalfang.

Mel. God save the King.

Gud! sig vor Konge god,
Giv ham i Herer Mod,
Giv ham Din Fred!
Giv Du ham vise Raad,
Styrk ham i al hans Daad!
Styrk Svig og Ondskab faad
I Stevet ned!

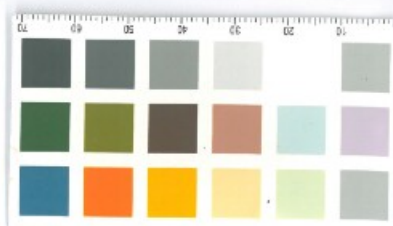
Stammen af gamle Skjold
Er Danmarks Barn og Vold,
Dets Lyf og Zir.
Den mange Grene bar
Som Knud og Baldemar;
Herligt den baaret har
Sit Kongespir.

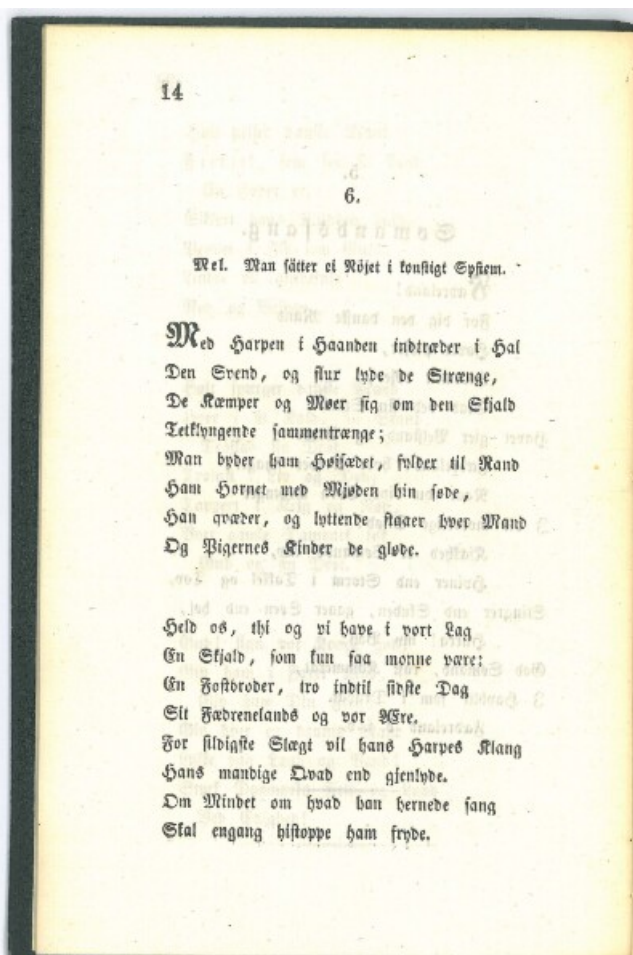
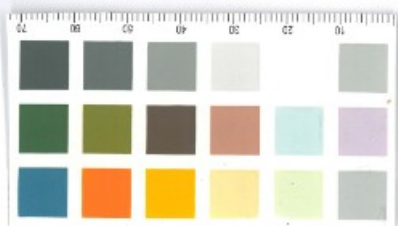
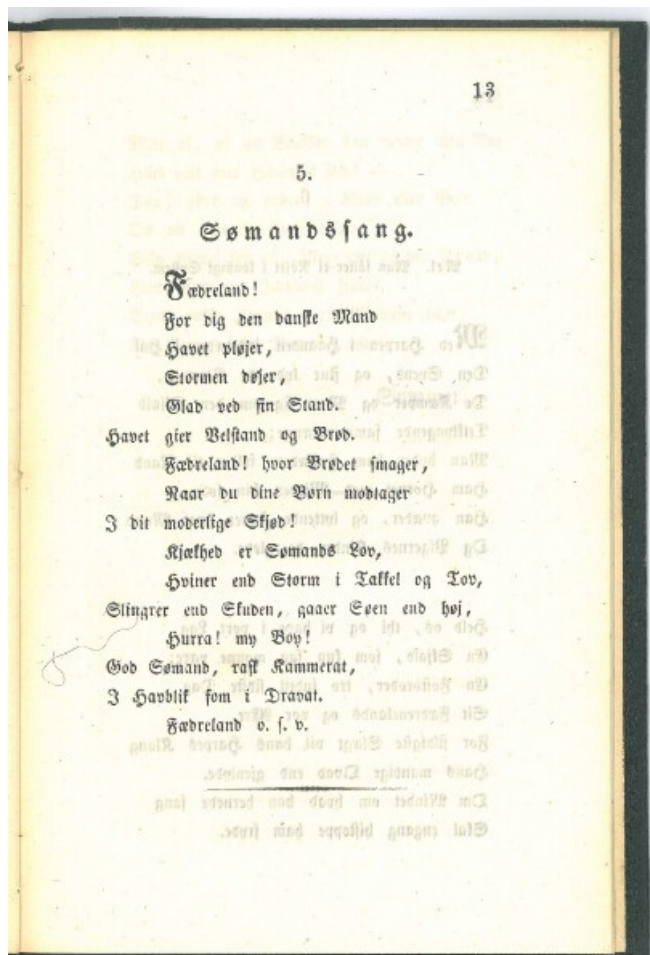
Høit priser danske Mand
Fredrik, som for sit Land
En Fader er.
Sikkert hans Mildhed hule,
Prevet i Jød som Guld,
Vindre vil glædefuld
Nød og Besvær.

Høit sværger danske Mand
Hver i sit Kald, sin Stand,
Trofast sin Drot,
Trofast i Liv og Død,
Tappert i Krig og Nød,
Vert gamle Danmark lod
Gud og sin Drot.

Gud! sig vor Konge god,
Giv ham i Herer Mod,
Giv ham Din Fred!
Giv hver en dannels Mand
Lykke paa Land og Vand!
Styrk Danmarks Folk og Land
Med Enighed!

Men af, at alt Sneffen kun venter paa Vær
 Ham vidt over Havet at føre! —
 Dog, øster og vester, i Nord eller Sø'r
 Dø vil han jo stedse tilhøre. I
 Selv fiernet fra os, bliver nær os vor Fram,
 Ham Kornerne Jordlivet friske!
 Seent række Dvunna først Gølerne ham,
 Dø Brage ham Runerne riste!

Sommer.

Afskedsfang.

Mel. Tag dette Glas af Vennehaand.

Saa lyder Skabnens Tordenrøst

Ven! og du den maa følge;

Den kalder dig til fjerne Kyst

Skilt ved atlantisk Bølge.

Fra Danmarks minderige Bred

Du tage fire Krands med!

Ent du erindre dig derved,

Dig vore Hjerter følge!

Af Samsundsglædens Roser bandt

Chariter dig den ene,

Saa fremt det ellers ei er bandt

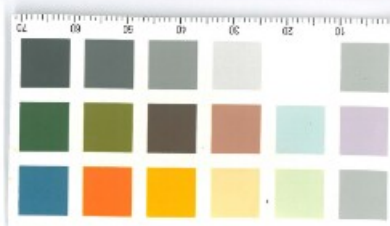
Grad mange hørtes mene:

At de den Krands dig værdig fandt,

Anacreon de fordem bandt;

Rok! at Chariters Haand den bandt,

Genstemmig alle mene.

Af egen Laurus Muser ni
 Den anden Krands har bundet;
 Og Døist paa Døist enhver deri
 Net som paa Rans har tvundet.
 End tvistes de, hvo vel deraf
 Den stærke Deel sin Yndling gav.
 O Held den Sjæld, hvem Muser ni
 Slig Laurdarfrands har bundet.

I tredje Krands sig Norges Gran
 Blandt Danmarks Gøgløvs stærter,
 Og stolt et dobbelt Fædreland
 Paa adle Søn den stærter.
 Ret, Sandhed, Borgerværd staae høt,
 Stadsfæste jublende din Roes.
 Held Borgeren, hvem Fædreland
 Slig Hæderkrone stærter.

Af blyfomt Eviagtrønt, o Ven!
 Den sjerde Venstabs binder,
 Og alt imens det binder den,
 Dets hede Laare rinder.

O Pram! den vil du ei formaade,
 Thi Venstabsdaare er derpaa.
 Hvergang du hist fremtager den
 Du ligefrist den finde!

Saa lyd o Ven! lyd Skæbnens Røst,
 Thi over vilde Bolge,
 Til anden Verdens sjerne Kyst
 Dig vore Hjerter følge!
 Hvergang i sjerne Fremtids Hjem
 Du tager hine Krandsse frem,
 Du vennehuld erindre dem,
 Hviis Hjerter tro dig følge.

8.

Vel. Saa glade vi drage det Ipnende Søerb.

Di stunge til Afsted et lykkelige Dood,
 I den sig ei Bemod skal blande.
 Snart atter til Absalons ældgamle Stad
 Herr Christen sin Sneffe lærer staae.
 En Dding i Alder, en Yngling i Blod,
 Et Havet forfærdet hans driftige Mod.

Han henter hos Rosmer det gyldene Skrin,
 Saa vender han atter tilbage;
 Tht tommer et Bæger med liflige Vin,
 Til Velsart for Sangerens Dage!
 Skybladner ham føre paa herlige See
 Til Indiens Der og til Daniens De!

God stude han frygte, som vandt ved sin Sang
 De Guder og alle Gubinder?
 Ham Dragi vil glæde ved Egharpens Klang
 Imedens han Guldskruet finder.
 Du Sneffen de Havnser bolte sig trindt,
 Rosmer, den Rieding, vil springe til Blint.

Saa reis da, vor ærlige, frastige Skald!
 Mens Haabet betvinger vor Smerie.
 Vend atter tilbage til Hertilands Hal,
 Du Ven, med det ædelste Hjerte!
 Med Egelov frandses den hørlige Hof,
 Værdige Digter! din solværne Lok!

A. Dehlenschlager.

